Стоїть на подвір'ї король —
Індик у червонім жабо.
Бігає куряча голь,
Як перед монархом, їй-бо!

Вискочивши на віз.
Піднявшись понад юрму,
Півень, поет-маркіз,
Виспівує славу йому.

Кури, гусині, качки,
Як фрейліни-панії.
Хвалебні ведуть балачки
Про індика,— свого Луї.

Але господиня зерном
Сипонула на той Версаль,
І зчинився жахний содом.
Аж дивитися жаль.

Горда, барвиста панва
Крилами лопотить,
До розсипаного їства
Біжить, аж налівлетить!

Забувся навіть індик,
Що монарший на нім шарлат.
Налітає, мов роз'ярений дик,
На маленьких курчат.

Забирає собі чуже,
Здрібнів, як остання тля.
Жменька зерна — і вже
Ні маркіза, ні короля.